

Alex Donovici

Stela Damaschin-Popa

illusztrációival

CSUDI

és az
elnémult erdő

MÓRA

A mű eredeti címe:
ALEX DONOVICI: *Țup și pădurea încremenită*
Hoppy the Lark and the Silent Forest,
by Alex Donovici & Stela Damaschin-Popa
Copyright © Curtea Veche Publishing, 2019

Fordította: Koszta Gabriella
Illusztráció: Stela Damaschin-Popa

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban: www.mora.hu

Hungarian translation © Koszta Gabriella, 2024
Illustrations © Stela Damaschin-Popa, 2019
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2024

A könyv megjelenését a Román Kulturális Intézet támogatta.

Alex Donovici

CSUDI

ÉS AZ ELNÉMULT ERDŐ

Stela Damaschin-Popa

illusztrációival

MÓRA

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

Majonéz és sebesség / 11

Az elnémult erdő / 19

Az önkéntes rab / 23

A csipsszel nem lehet játszani! / 27

Az elvarázsolt barátok / 33

A jószágos Ség segítsége nélkül / 37

Szöcske Boss / 39

A legkisebb szöcske ismeretlen meséje / 47

(Csaknem) egyedül mindenki ellen / 51

MÁSODIK RÉSZ

Rossz és még rosszabb / 57

A szamurájpacsirta / 61

A szoknyás herceg / 63

A megváltozott Villámgyors / 71

A haditerv / 79

A legbátrabb barátok / 83

Villámok istene, a megmentő / 91

A jószág csodákra képes / 97

Megváltozás / 101

ELSŐ RÉSZ

MAJONÉZ ÉS SEBESSÉG

– Villámgyors úr! Villámgyooooors úr!

Csudi Villámgyors úr csigaháza előtt kiabált. Villámgyors úr nem kint, hanem bent volt a házában. Vagyis a csigaházban, értitek. Csudi vágyódott utána, mert karácsony óta otthon lakott a mamájánál, ahol a testvéreivel töltötte a tél hátralévő részét. A nagyon hideg napokon, amikor játszani sem mentek ki, Csudi a szamurájokról olvasott. Megtudta róluk, hogy hihetetlenül bátor harcosok voltak, nagyon értettek a kardforgatáshoz, igen fegyelmezettek, semmitől sem féltek, és az életüket áldozták volna a becsületért vagy a sógunért. A sógun amolyan királyféle Japánban, akit ők, a szamurájok védtek. Csudi azt olvasta, hogy szamurájnők is léteztek, igaz, kevesen, és úgy képzelte, ha háromszáz évvel korábban születik, ő is szamuráj-fiókalány lenne.

Most viszont otthon volt, és meg akarta látogatni a barátait. Remélem, nem felejtettétek el a bölcs baglyot, Erdei Buhut, a jószívű varjúfiókát, Hópehelyt, a beképzelt György pulykát, a bátor Ség hollót és a világ leggyorsabb csigáját, Villámgyors urat. A csiga lakott legközelebb a fészkéhez, úgyhogy először őt kereste fel.

De valami nem stimmel. Villámgyors úr csigaháza általában tisztán és fényesen ragyogott, most pedig poros és piszkos a fölötte lévő madárfészektől. Sőt még egy pók is ráakasztotta a hálója egyik sarkát, ami azt jelentette, hogy Villámgyors úr napok óta ki sem mozdulhatott a házából. Csudi aggódni kezdett. Csak nem történt valami az ő bátor barátjával? Talán beteg... Vagy éppen súlyos beteg!

– Villámgyors úr! Jöjjön ki, kérem, a házából! Addig nem megyek el innen, amíg nem látom! Tudni akarom, hogy jól van-e! – kiabált Csudi, amilyen hangosan csak tudott.

De a csiga nem válaszolt. Akkor a kis pacsirta közelebb ment a csigaházhoz, és határozottan megkopogtatta a csőrével: KOP, KOP, KOP! Rátapasztotta a fülét a csigaházra, és figyelmesen hallgatózott. Úgy rémlett neki, mintha hallana valamit. Aha, a csiga otthon van, mozog! És még erőteljesebben kopogott: KOP, KOP, KOP, KOP!

Ismét hallott valami neszt, és kicsit később Villámgyors úr harsány méltatlankodását:

– Menj innen, dolgom van!

Aztán a csiga lassan motyogni kezdett...

– Majonéz és sebesség, majonéz és sebesség...

„Micsoda?!”, ámuldozott Csudi. „Majonéz és sebesség?! Hát ez meg mi lehet? Ajaj, Villámgyors úrnak csak

nem ment el az esze! A csiga megbolondult! Látnom kell, látnom kell őt!” És ismét olyan erősen megkopogtatta a csigaházat, hogy attól tartott, vagy a csőre, vagy a csigaház törik össze. Villámgyors úr végre lassan előbújt.

Azonban... nagyon nehezeére esett. Az erdő valamennyi csigája között a leggyorsabb most alig bírt kijönni a házából. Nagy nehezen kidugta a fejét, és Csudi elrémült. A csiga olyan sápadt volt, mint egy kísértet, a szeme dagadt és piros, ő pedig, hogy is mondjam, nagyon gömbölyű. Rettentően elhízott. Az arca, mint két labda, és a nagy tokája csaknem eltakarta a mellét. Ahogy kidugta a fejét, rögtön behunyta a szemét, és elkiáltotta magát:

– Mi ez a nagy fény? Kapcsoljátok le gyorsan! Naprobbanás? Túlságosan ragyog, valaki húzza lejjebb, semmit se látok, megvakulok! Ó, te vagy az, kislány? Már megint zavarasz? Nem a legjobbkor jöttél, most nagyon elfoglalt vagyok... valamivel.

Aztán ismét motyogni kezdett:

– Majonéz és sebesség, majonéz és sebesség, majonéz és sebesség...

– Villámgyors úr, mi történt? Jó napot kívánok! Jól van? Nem tudom, miként fogalmazzak, hogy ne sértsem meg... Legjobb, ha egyenesen beszélek: egyáltalán nem néz ki valami jól! Sőt rémesen néz ki! Sápadt, a szeme

piros, és nagyon kövér. A feje olyan, mint egy fehér cseresznye, nem normális, ahogyan most kinéz, Villámgyors úr!

– Kislány, te miről beszélsz? Kitűnően érzem magam! Jobban, mint bármikor, haha!

– Futott mostanában az erdőben?

– Miért futnék az erdőben, amikor nagyszerűen futatok a házamban is? Helyben. Sokkal kényelmesebb és érdekesebb. Ráadásul nem kell versenyezniem azzal a lomha nyúllal, mert én a világ leggyorsabb állataival is kiállhatok.

– Bocsásson meg... Hol?

– Hogyhogy hol?

– Hol versenyezhetne a világ leggyorsabb állataival?

– Hogyhogy hol? A házban!

– Az ön házában?

– Nem is a tiedben, haha!

– De milyen állatok férnek be a házába? És hol futhatnának a csigaházban? A nagyon kicsi állatok? A rovarok?

– Nem, nem! Én a világ legnagyobb és leggyorsabb állataival versenyzem. Megmérkőzöm velük. A Struccszintről most léptem feljebb, a Gepárdba. Mondom, hogy a legrosszabb pillanatban jöttél.

– Villámgyors úr, semmit se értek...

– Nem csodálkozom, elvesztetted a realitásérzékedet, kislány! Megragadtál a múltban. Bezzeg én rátaláltam napjaink technikai vívmányára és csodájára! Tényleg kíváncsi vagy rá? Nos, hát jó...

